

EL BORINOT

Any I - Núm. 2

6 Desbre. 1923

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

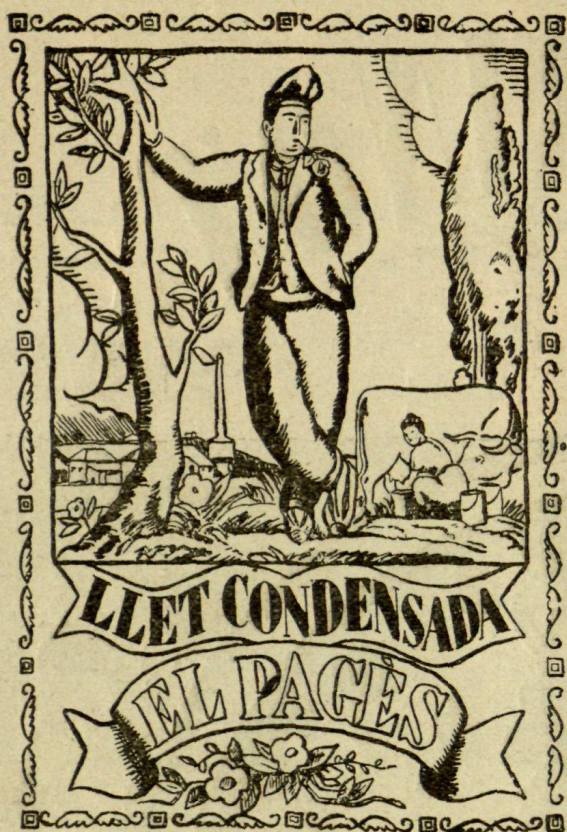
Angels, 22 i 24

BARCELONA

QUE MANQUEN SERRADURES?

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

Probeu-la i no en gastareu d'altra.

L'HOME DELS NASSOS

EL BORINOT dedicarà un número especial, el corresponent a darrers d'any, al popularíssim home dels nassos.

Els qui tenen el nas massa llarg, que es preparin, i els qui el tenen massa curt també; i els boteruts, i els torts, i els petits i els grossos.

Serà cosa de tenir unes fundes a punt per tapar-se'l; si no, rebrem.

Fàbrica de paper de tina VÍDUA W. GUARRO

Fundada en el segle XVIII

Proveïdora dels papers segellats de les
Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguai

Paper de fil de totes menes, paper d'ofici, paper per a edicions de luxe, paper-tela, paper per a dibuix, cartrolines, cartrolines de fil per a cartes, cartrolines de colors, estotgeria, targes, sobres, etc.

Fàbrica a GELIDA

Magatzem i despatx: Gran Via Laietana, 11 - Barcelona

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

El que passa

MILLOR podríem dir, el que no passa. Perquè no passa cap cosa que valgui la pena de comentar. Aquests dies han estat uns dies grisos, amb tot de mullader; i prou. I sort havem tingut del sol que ens ha vingut a somriure. Que és bonic el sol! Gràcies a la seva caloreta, els arbres han començat a treure fulla, en els jardins les flors s'han esbadellat, i tot ho han omplert de perfum; els ocells han reflat. Qui ho hauria dit?

EN una terrassa assoleiada, un home de banca, i un propietari de fora fan cara d'estar avorridíssims.

Propietari:—He baixat a ciutat per saber quelcom, per tenir algunes emocions, per poder anar al poble i contar-les als meus companys de casino...

Home de banca:—Què vol que li digui? S'han acabat les emocions.

P.—Ja me'n tornaria... No sento a parlar sinó de futbol: Martinenc, Sabadell, Europa, Barcelona, Sans i Hostafrancs. Esteu ben ximples amb això del futbol. No em pot agradar de cap manera!

H. de B.—Si que és estrany!

Una estona de pausa. L'home de banca i el propietari s'ensopeixen cadà vegada més. Com nosaltres. No saben de què parlar? Com nosaltres.

L'home de banca es treu de la butxaca un diari, el desplega, llegeix les grosses titulars: *Conferència dels ambaixadors, la qüestió de la Rurh. les reparacions...* Torna a plegar el diari, torna a posar-se'l a la butxaca. Pren un glop de vermut....

Ja era hora!... Quin dia exquisit, bon començ de setmana.

La muller, jove i fresca, surt radiant. Una pell fina. Un vestit bell. Una sabata lluenta. Després de tants diots malastrucs, ella té un desig irresistible, a l'hora tèbia del mig dia, d'anar a donar un volt. Arribar-se a càl Esteve Riera, per comprar un dolç llaminer; donar una sorpresa al marit, en sobtar-lo eixint del despatx; i tenir un mig idilli, encara, tot caminant. Això val un imperi.

Ja són la muller i el marit junts.—Quina sorpresa! T'ho agraeixo... Fa bon temps, oi?... Es fora la malastrugança...

—Arriben a casa. La casa és neta com una plata polida. Les minyones han fregat el pis, escampant serradures i tot, durant el temps que la gentil mestressa ha estat fora. Les minyones cuiten a dir-li-ho.

—Miri, senyoreta, tot ben net, i amb serradures.

La senyora somriu, bo i dient:

—Però, aquí casa no calia.

FLUMELL.

Pas de Pel·lícula

La notícia de la setmana

IGNOREM si el nostre lector o la nostra lectora, si el cas s'ho porta—i diem lector o lectora i no lectors i lectores perquè no tenim la pretensió de tenir-ne gaires més d'un—s'hauran assabentat de la nostra desgraciada condició de repòrters, i en dir repòrters diem repòrter perquè els que escrivim aquestes presents ratlles, els que havem escrit les ja passades i els que escriurem les futures fins acabar el present article, no som més que un, i potser i tot una mica menys d'un (un repòrter s'enten i un desgraciat repòrter se sobreentent.) Ignorem també si el nostre lector, o be la nostra lectora saben o ignoren el què és esser un repòrter, encara que trobant-nos en la impossibilitat momentànea d'explicar-ho, per ignorància fortuïta no ho explicarem, dolent-nos molt no fer-ho i sentint més encara haver de manifestar que en aquestes disposicions d'esperit fórem posats en possessió d'una magnífica llibreteta sense fulls dita carnet i amb la vaga missió de cercar i trobar notícies, sobretot la de trobar-les més que no pas de cercar-les.

Captinguts vagament de la importància de la nostra missió i amb una ciència molt més diem-ne infusa per buscar que no pas per trobar, fórem llançats al carrer amb les dues missions.

Ens asseguraren, en sortir, que corrien rumors sensacionals sobre «certes importants contingències que, si més no, podrien produir modificacions capitals en la situació general.» Ens digueren també, un xic confosament, però, que «certes espècies que circulaven feien pensar que hi havia quelcom d'alguna cosa.» Aquestes dues notícies ens alarmaren un xic i han estat causa que ens haguem passat tota la setmana corrent per tots els indrets de la ciutat sense trobar ningú que ens pogués informar. Podem certificar que hem interrogat el trenta per cent dels vigilants nocturns, puix conservem curosament les cues dels mistos que amablement ens regalaren per la mòdica quantitat de deu cèntims. Podem assegurar que l'honorable gremi de sabaters no té que veure res amb tot el que es diu,

però passat d'això no hem trobat una sola, ni una sola notícia que es referís amb el que diem, i, ço que és més greu encara, que no s'hi referís. Ens digueren que potser els centres oficials ens informarien. Però els centres oficials ens feren manifestacions de tal gènere i ens donaren notícies de tal magnitud que, amb tota sinceritat, hem de dir que ens abstenim de publicar-les perquè no ens hi atrevim per bé que ens diguéssiu que no sabem fer broma.

I ja anava a desistir de trobar la notícia sensacional de la setmana quan ens anuncien que no podem sortir perquè plou.

—Plou? preguntem.

—Plou! ens contesten.

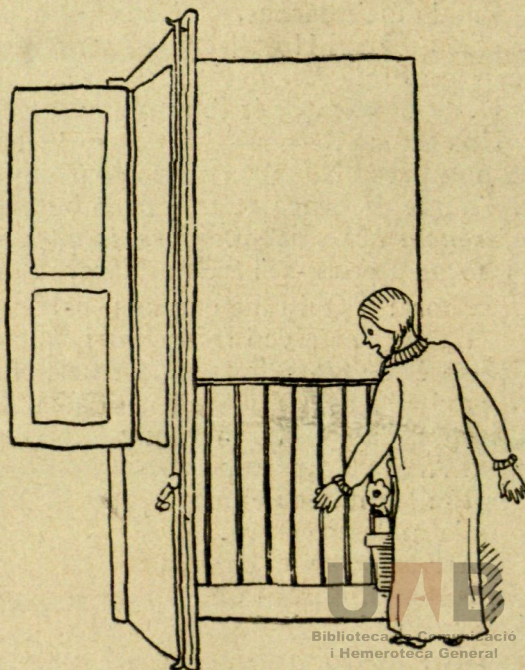
Una idea lluminosa, evidentment lluminosa travessa llavors la nostra ja clara intel·ligència. Amb les precaucions degudes preguntem si, en dir-nos el nostre amable interlocutor que plou, intenta donar-nos una notícia, el que s'en diu una notícia.

—Es una notícia, preguntem, el què en dir-nos que plou intenta donar-nos?

La resposta no pot ésser més satisfactòria, per tal com el nostre interlocutor, no salament ens dóna una notícia, sinó que generosament i desinteressadament ens dóna un consell:

Que prenguem el paraigües.

EL CAVALLER TÍMID.

Ai!.. ón és la sabateta?

UNA TRAGÈDIA MÉS

Si tingués una hora ben trista, ara faria uns versos d'aquells tan fúnebres a honor de la que fou gosseta del pis de sota. És deia Estrella. Era lletja a més no poder; i tenia un clapir que era capaç de marejar una estàtua. No n'haguéreu donat cinc cèntims i els seus amos—que no tenien fills, però tenien a ella, i dos canaris—l'estimaven que era un no acabar mai de festejar-la i dir-li: «a i, Estrelleta meva...!! Afirmaven que com ella no en naixeria cap més; perquè es perdia de llesta i ploriejava a desdir.

Tot el barri en va anar ple, de la malaltia de d'Estrella. No us havia dit que feia sis dies que no tastava res i les cames li tintinejaven. Quin descuit! Doncs, sí: l'Estrella s'allità la vigília de Reis, encadarnada. Sembla que no hauria estat res de l'altre món, si, una mala hora, no se li hagués acudit saltar del tebi catau i empaitar, a mossegades, un gat d'un veí, molt ximple (no el veí, el gat).

De llavors ençà la marfuga va arrapar-se-li amb empena; i, per més fregues i pegats que

s'hi esmerçaren, la malaurada gosseta s'agreuja alarmadorament.

Allò va ésser con una veritable vall de llàgrimes. Mentre la *mamà* d'Estrella gamba-va, amb circumstàncies fresquívoles, amunt i avall del passadís, esglaiant el veinat amb els seus gemecs i crits, *papà Federico* corria a cercar el Menescal. Estrella assajava el penúltim badall...

I no hi valgué la ciència del metge de segona categoria. Perquè la gosseta fou encaixonada l'endemà; i sigillosament, com si esmunyissin contraban, se l'endugueren, els seus protectors, a Montjuïc.

Hom diu que la soterraren amb aire cerimoniós, i d'amagatotis, en una margenada, de cara a Barcelona. Vet'aquí perquè, de vegades, pugen al terrat, i guaiten melangiosament la Muntanya.

Davant de tan punyidora experiència, el desolat matrimoni ha fet jurament de no «emprar-se» mai més de cap gos. Ara té una tortuga; i els veïns dormen més; i el barri ja ni se'n recorda, de la tragèdia.

LLOP ROIG.

L'AJUNTAMENT CONTRA L'ESPORT

Amb tantes endergues a la Plaça de Catalunya, aviat no podrem jugar-hi ni a fútbol.

Els tipus de la setmana

BARCELONA
CROS? SEMI?
EUROPA

No hi ha ningú que els pugui discutir aquesta honor. No hi ha altres figures a la setmana; almenys de categoria indiscutible com la llur.

Dos i mal avinguts; i és lamentable; perquè la tal desavinensa no fa més que aixecar recels entre Gràcia i Barcelona, fins a l'extrem que es parla si Gràcia, unida amb Sarrià, obtindran dels poders superiors un règim autònom, que la separi del nostre desgavell ciutadà. Quina gràcia! la derrota de l'Europa sembla disposada a precipitar aquests esdeveniments, així com d'altres no menys deplorables. Hi ha hagut reclamacions diplomàtiques, fins dels soviets. No val als nois de Gràcia de comprometre aquest conglomerat internacional, el nom del qual ostenten.

Barcelona està contenta dels seus, que han batut la selecció europea, i en el fons de cada ciutadà hi ha com una interior convicció que l'ajuda d'Amèrica no aconseguirà girar la truita.

No parlem d'Àfrica, perquè en Coma va deixar-hi la seva bella forma d'antany.

La davantera del Barcelona, divina. En Semi, l'amo.

En Serra i en Garrobé, molt bons. Gràcies a Déu.

En Cruella, arbitrari.

Mai en el camp de les Corts hi hagué un públic tan nombrós. No parlem de la seva distinció, un xic incorrecta.

¿Per què no hi havia policia, al camp, com ja és de costum? Vàrem ésser molts a fer-nos aquesta pregunta. Ens vàrem enyorar molt. No vàrem poder sentir el petit concert de flautí que precedeix la nostra lluita dominical. Un altre dia serà. El primer és el primer.

L'Europa ha perdut dos punts. En un ball de

feita major no li vindria d'aquí. En unes mitges de seda, cullits a temps, tampoc. ¡Però en un campionat!...

Vàrem sentir un diàleg abans de començar que ens va agradar una mica.

—Desenganyis, En Semi no és un davanter.

—Jo li dic que sí.

—Jo li dic que no.

—Que sí, que no, que sí, que no.

Un dels dialogants va tenir el coratge d'eixir d'aquest cul de sac.

—En què es basa, vostè?

—I vostè?

—I vostè? i vostè? i vostè? i vostè?

El canvi de domicili no em va semblar molt encertat, tenint en compte que el lloguer era el mateix. Per fi un tercer, més coratjós, va intervenir. Va dir:

—Es discuteix tontament això; si Semi vol dir meitat, Semi és mig, i no davanter.

Tothom va girar-se a mirar aquest meravellós filòsof, que deia la última paraula d'una discussió, que amenaçava durar sempre més. D'aleshores endavant un gran silenci es féu en el camp torbat solament per mirades oblíquies de respecte i d'admiració que es dirigien vers l'únic home verament savi que posava les coses a lloc amb una tal simplicitat. En mig d'aquest silenci va començar el partit. D'aleshores endavant van sentir-se molts grunyols d'angoixa, molts bruels d'indignació, tant dels 5 mil, com dels 10 mil.

El Barcelona va guanyar el partit, gràcies a l'actuació estupenda d'en Semi, com a davanter centre.

SETS I VUITS

PEL dia 29 estava anunciat un important terratrèmol, la gent estava impaciente i capficada. Molts s'havien fet fer unes coves especials, plenes de cotó-fluix. Sortosament passaren les hores angunioses de la matinada i no passà res; vingué el nou dia... i tampoc no passà res.

Vingué entrada de fosc i aleshores no va produir-se el terretatrèmol; però va haver-hi una cosa que va fer molt més de soroll. Fou «EL BORINOT».

El borinot saltà a la Rambla, saltà a tota la ciutat, en un tancar i obrir d'ulls, i tota la «gran ciutat» feia un buuuu...

Sembla mentida que una bestieta tan petita faci un soroll tan gran.

I la gent deia: guaita el borinot; mira el borinot; ja és un bon borinot.

Bo-ri-not! Bo-ri-not! Bo...ri...not!

* * *

Diu que l'Ossorio i Gallardo serà el defensor de l'Alba. Ens sembla molt bé. I tot és anar preparant el dia del retorn, que sospitem que serà apoteòsic.

Per altra banda, nosaltres sempre havem estat de l'opinió d'En Romanones, quan diu: —*Aquí no ha pasado nada; todos somos unos.*

* * *

Llegim en un diari madrileny (de tant en tant, encara llegim diaris madrilenys): «*Cien mil prófugos españoles en América*».

L'articulista fa cent mil equilibris per demostrar que entre aquests cent mil pròfugs no hi ha ni un sol català.

Gràcies per l'ensabonada.

* * *

Ha estat suspès el setmanari «El Priorat» de Falset.

Diu que per totes aquelles comarques vineres hi ha una gran consternació; la qual s'esten no sols per Falset i Priorat, sinó també per totes les contrades del Camp, de la Conca i del Penedès.

Aquesta consternació és deguda a no poder veure el ridícul en què haurien caigut uns quants senyors, que assegura-

ven que s'acabaria per sempre allò dels alcohols industrials, segons promesa segura d'un cert delegat.

Ara no serà possible de veure aquest ridícul, perquè a causa de no disposar de temps, hom hagué de suprimir el número del programa. Quina llàstima!

Un altre dia serà.

* * *

Entrem, decidits, en un estanc. Demanem; una capsa de mistos.

—De cinc o de deu,—ens fa l'estanquera, sobiranament lletja.

—De deu, responem.

—No el puc servir.

—Com s'entén!

—Poques que ni hi havien, totes han sortit.

* * *

Ha estat suspesa la publicació «Empordà Federal», de Figueres.

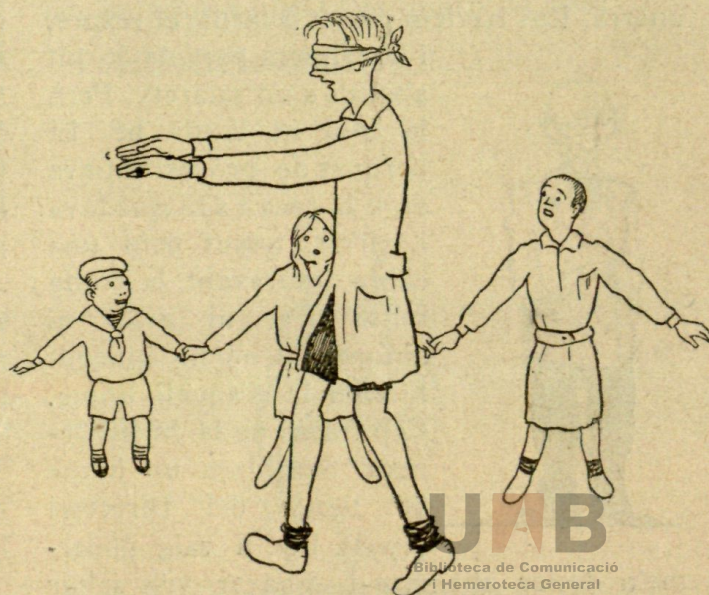
Els empordanesos diu que estan que bufen.

* * *

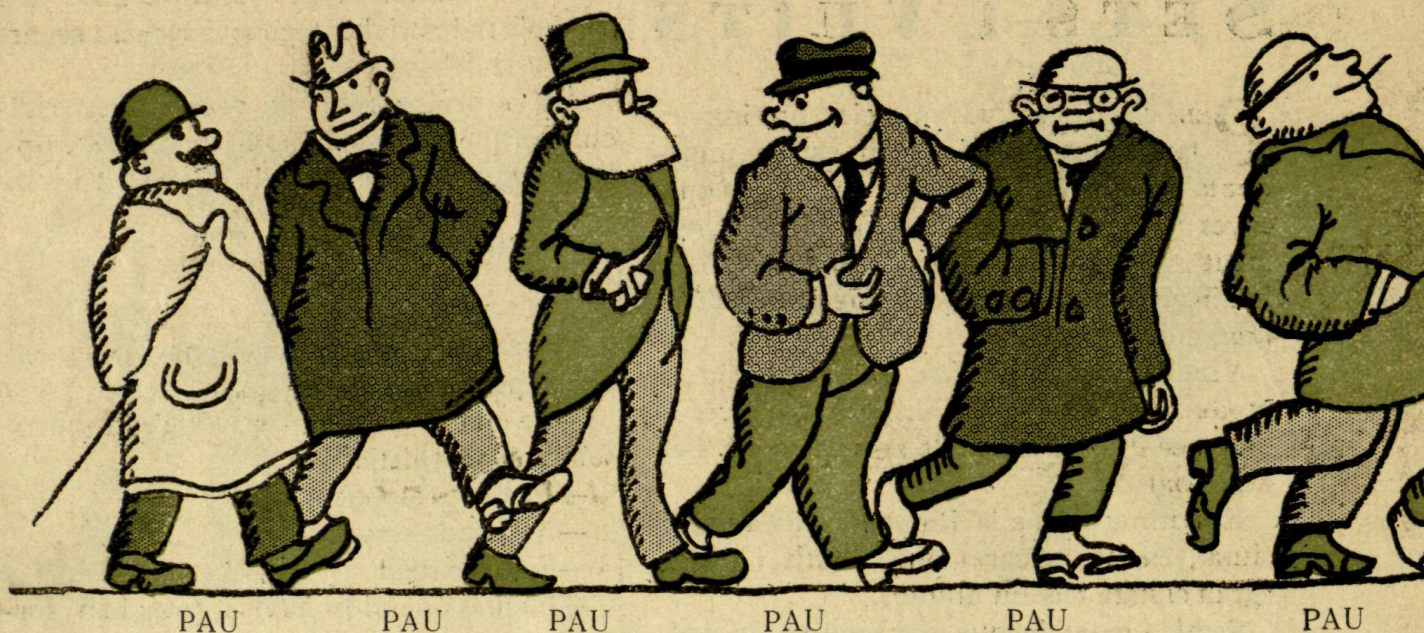
Ja ens ho pensàvem: la clàssica premsa madrilenya ha tornat a sortir, a gran orquestra, amb allò de *Ah, esos separatistas embozados...!*

És molt divertit de veure'ls com... ronquen!

**Per les víctimes dels terratrèmols del Japó
admetrem donatius en aquesta casa.**

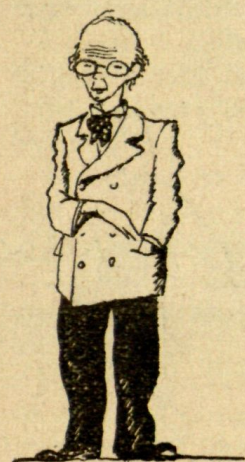
**AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR**

EL NÚMERO 17

HAVIA estat a Terrassa. a casa el meu amic Puntí, l'inventor. La darrera troballa seva era un sistema de molles que, aplicat a la proa d'un vaixell, quan aquest topava amb una roca li feia fer un salt per sobre com una llissara. Es pensava que perquè sóc del sometent, tinc influència i podria fer adoptar la seva invenció per la marina de guerra. Ens havíem passat la tarda, el vespre,

i la primera part de la nit abocats a un safaretx. Però la cosa no sortia bé. El barquet de proves topava amb la roca i s'hi quedava amarrat, tossut com una cabra, esbravant la corda sense tirar ni avall ni amunt. Jo no he conegut fé com la d'aquell home. Cap fracàs no la hi esbotzava. Semblava un home del temps del Directori (1795). Per fi vaig poder-

me'n desfer afirmant-li d'haver vist saltar realment el barquet. El vaig suggestionar; vaig arribar a fer-li rodar el cap, a fer-li creure

que era ell que havia passat a l'altra banda de roca, i per això encara veia el barquet a la mateixa banda.

La qüestió era atrapar el darrer tren de la nit. Vaig córrer cap a l'estació. El tren em fugí davant del nas. Els viatgers es desensopiren un moment per fer-me pàm i pipa. Sóc sometent, per tant home de determinacions rapidíssimes i tranquil·les. No vaig pensar, doncs, que podia anar a soplujar-me a casa del senyor Puntí. No hauria dormit, i a mi em calia dormir, per ésser l'endemà a Barcelona en el primer tren. Un àngel d'ales daurades ens conduí, doncs, en una fonda d'aspecte pacífic i net, on la mestressa devia ser prima i l'amo panxut.

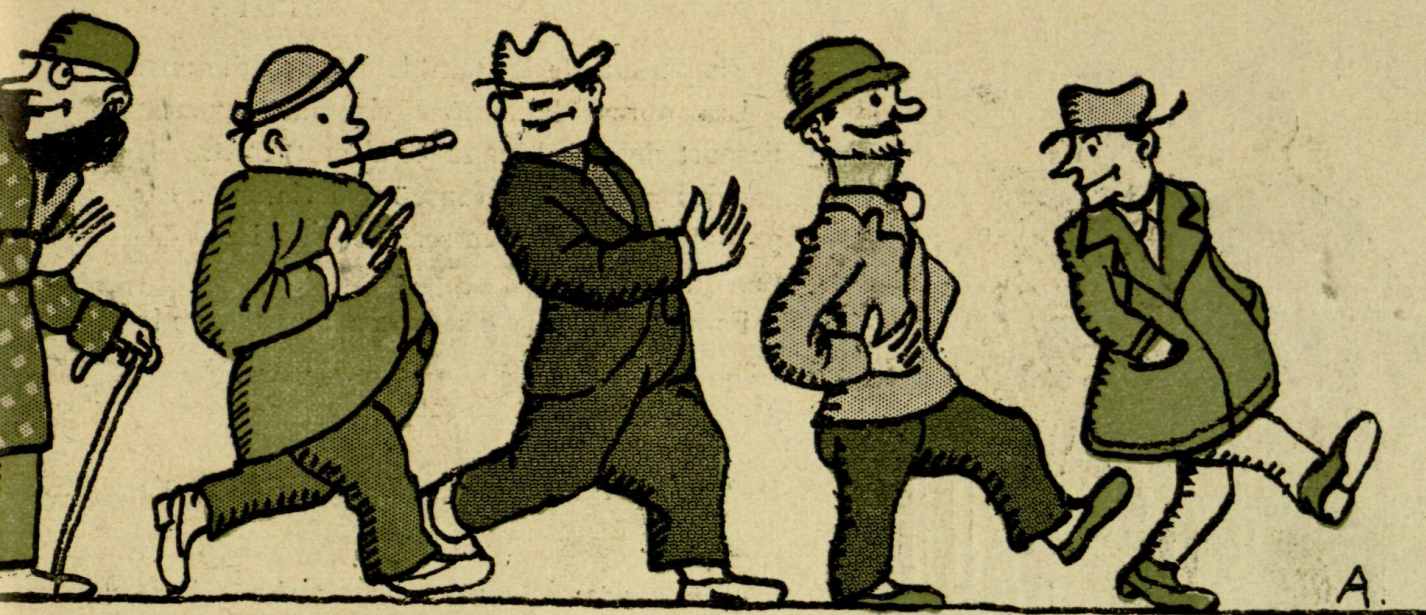
El mosso, despertat sens dubte d'un somni blau cel, m'acollí d'una manera que no delatava pas un entusiasme dinàstic.

M'anuncià, però, que ocuparia el núm. 16.

Al despatx de la fonda hi havia penjada una pissarra on els viatgers apunten a quina hora volen ésser despertats.

Sempre m'han fet horror els deixondiments sobtats. Així tinc, fa temps, el costum d'apuntar no el número de la meva cambra, sinó el

UAB
Biblioteca General

U

PAU

PAU

PAU

PAU

de les dues collaterals. Per exemple: ocupo el 16; apunto, per ésser despertat a tal hora, el 15 i el 17.

Així em desperto sense cap sust.

La nit que vaig passar en aquella fonda va ésser una nit cànida, sense grinyols de suyer ni refilets de sereno.

A trenc de dia uns rebufs espantosos m'extirparen del meu son. Una veuassa, que tenia alguna cosa de l'òrgan de l'ós amb un deix de veu de «mando», bruelava:

—(Tradueixo i dolcifico). Llamp de rellamp! Què se me'n dona a mi que siguin dos quarts de sis? En deixaràs dormir, tros d'animal?

Era el 15, que no podia tolerar que el despertessin sense haver-ne donat ordre. Només imaginant-me'l com devia treure foc pels bigotis, jo beneïa les invencions del senyor Puntí.

Però amb el 17, la cosa fou més èpica. El mosso tustà a la porta: pam, pam, pam.

—Què hi ha?—sospirà el 17.

—Són dos quarts de sis.

—Ah! Gràcies.

El mosso s'allunyà.

Vaig encastar la meua orella a l'embà que em separava del 17, i vaig sentir-lo (el 17, no l'embà) que mormolava amb una veu tota abandonada: «Dos quarts de sis! Què diable havia de fer, jo, aquest matí?»

Després, el desgraciat es llevà, es rentà, es vestí, sempre mastegant entre ell: «Dos quarts

de sis! Dos quarts de sis! Què diable havia de fer, jo, aquest matí?»

Sortí de la fonda al mateix temps que jo.

Era un home d'aspecte tranquil, però l'evident mansuetud del qual tenia, aleshores, un tint d'esverament. Era sens dubte burgès d'aquests que, quan venen forasters, s'hi enterneixen sense guanyar-hi cap duro.

Faig via depressa, cap a l'estació, no sense girar-me de tant en tant, a veure el meu pobre número 17.

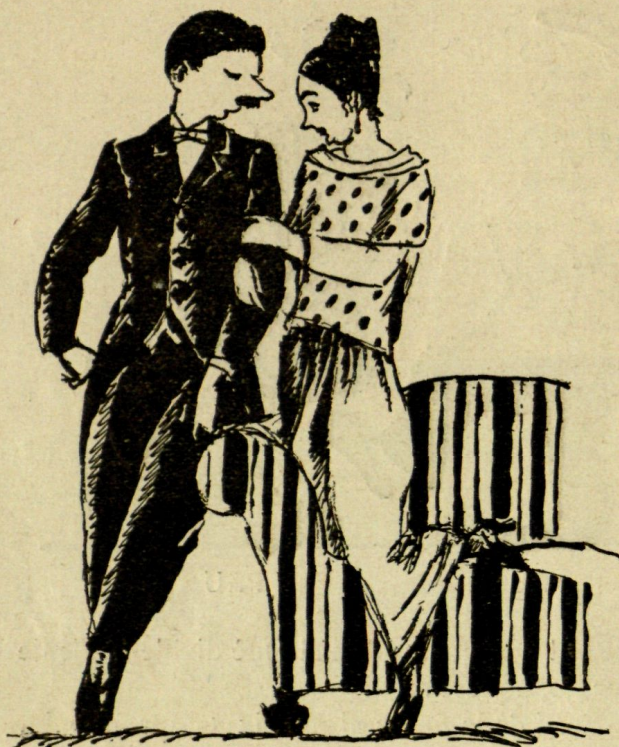
Ara, s'estava estantolat sobre el paraigua, guaitant el firmament amb uns ulls desco-ratjats, i vaig endevinar, pel moviment dels seus llavis, que deia: «Què diable havia de fer, jo, aquest matí? Dos quarts de sis!»

Pobre burgès número 17!

Ot.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LLUNA DE MEL

—I quan te'n vas adonar que m'estimaves?

—La primera vegada que em vaig entristir de sentir-te tractar d'idiota davant meu.

Els carrers de Barcelona

LES EXCAVACIONS DE LA RAMBLA

—Veu? diu el senyor Canons, es a dir, Don Canons, tot s'arranja; cada dia que passa tot va més bé, i quants més dies passin més bé anirà tot. Només els dolents es queixen.

—Fort, doncs! I les subsistències?

—Les subsistències? La gent es queixa perquè pugen. Jo voldria veure el que dirien si per trobar-les haguessin de baixar a treballar a les excavacions de la Rambla!

ELS OCELLS TELEGRAFICS

Al bar Caneletes els ocells són silenciosos; no canten més que pel sistema Morse. No són caçats amb filats ni amb escopetes; són collits com els fruits madurs. Quan vé la tardor es posen sobre els fils del telègraf i a la nit, tallen els fils i...—en voleu un metre, en voleu dos metres?...

SABOTATGE

Els pardals de la Rambla estan indignats.

Les obres del *metro* els han reventat l'esport de tir al blanc (és el mot) contra els pacífics passejants, transeünts i vianants. Els pardals es reuniren en sessió secreta i acordaren quelcom.

Fa uns dies que els obrers que treuen la terra del *metro* no poden donar l'abast: és que els pardals els fan sabotatge

DIALEGS I ESCENES INSIGNIFICANTS

—¿...?

—*Da gusto; esta vez no se ve ni una bandera catalana: qué bien!*

Som de la mateixa opinió.

—Jo no treballo avui; tenim festa.

—Ola! jo tampoc no treballo.

—Magnífic! jo tampoc no treballo.

Què dimoni serà? pensem nosaltres...

Ah ja: és la festa de la raça.

Un gran remolí, una espectació immensa; gent corre per ací, gent corre per allà: en fi, una semi-multitud...

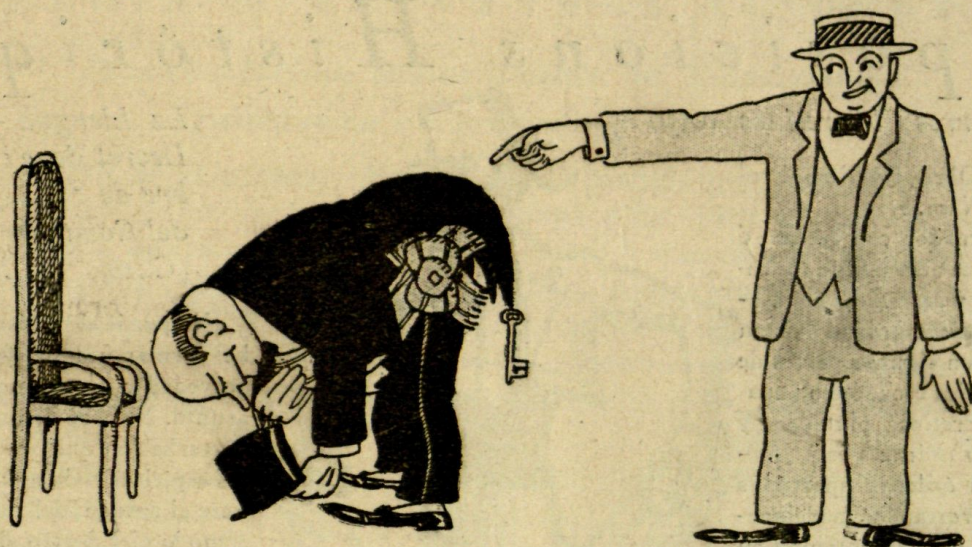
—Què és, què passa?

—Oh, res; si no passa res... tot plegat un home amb un contrabaix a coll.

En efecte: passava un home, amb un formidable contrabaix a coll.

La gent no sé què devia pensar-se.

Encara estem així?

INDISCRECIIONS

Hom diu, hom diu que el senyor Banqué està d'allò més encorregut. Suposem que vostès coneixen, o, al menys, saben qui és el senyor Banqué. El senyor Banqué és president de la comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

El senyor Banqué fa un parell de dies que va amb una cara d'home encorregut que fa pena. Després de molt esbrinar, hem sabut el perquè: és un secret confidencial que, persones de la seva íntima relació ens han confiat. Agraïrem als lectors que guardin estrictament el secret; amb aquesta promesa formal els el direm.

El senyor Banqué tenia preparat un discurs: no en català, que fra grosser; no tampoc, en castellà, que fa pobre; sinó en grec. Aquest discurs sabem que començava d'aquesta manera:—"Kirikiki...".

El senyor Banqué el duia a punt de solfa, ben estudiat i repassat de memòria; el cor li feia un trip-trap que li descompassava la respiració, el pols, i que el feia posar nerviós, groc, pàlid, verd.

El senyor Banqué, per poder suportar el moment sublim, anava proveït amb una ampolla d'èter, com diu que feia el grandiloqüent Castelar.

I el senyor Banqué, després de tants miraments i preparatius, hagué de veure com se li escapava la ocasió, per sempre més.

Tant que s'hauria lluit el senyor Banqué!

Perquè el senyor Banqué és un home genial; és un home que, sigui dit, la comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, li

ve petita i mesquina. Un home que, al costat seu, pobre Nicolau d'Olwer! Un home que...

En fi, ja ho sentiran a dir, el senyor Banqué.

* * *

Sensacional. Es tracta de la senyora marquesa X. molt coneguda entre la "bona societat". Hom diu misteriosament, que la senyora marquesa X. ha desaparegut del seu domicili. Debades la cerquen els millors policies, per mil camins. "Han estat practicades nombroses detencions"; però "els resultats no són satisfactoris". Les detingudes fins ara semblen marqueses, però no ho són: no passen de senzilles milionàries.

"La policia mostra una reserva impentrabable."

La senyora marquesa X. ha desaparegut del seu domicili amb un... xec alemany (algú de primer deia que havia desaparegut amb un xeco-eslovac: no és cert.)

La veritat és que ha desaparegut amb un xec alemany per valor de mil milions.

—Sembla que la senyora marquesa X., resultat d'haver tingut l'hora tonta de fer unes despeses extraordinàries, es trobava en apuradíssima situació; i ha tingut aquesta altra hora tonta.

Es molt sensible. I més—pobra senyora,—quan, pel que sembla, aquesta senyora marquesa devia ignorar la valor real dels mil milions, que és el preu d'un xop de cervesa vulgar.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

TAF

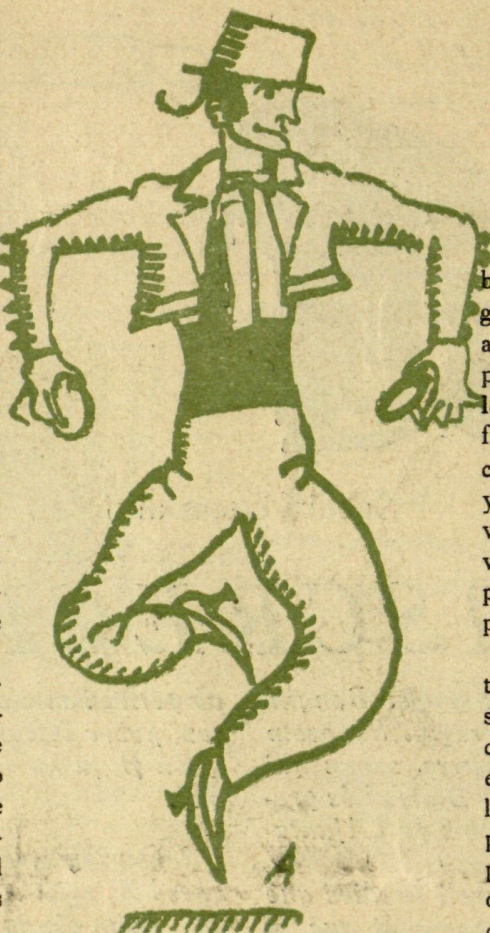
Disposicions Històriques

Quatre barres i barretines

«Jefatura de Obras Públicas. Provincia Gerona, Núm. 2,351

El Sr. Gobernador con fecha 19 del actual me dice que en algunos caminos vecinales y carreteras conservados por la Mancomunidad existen en sus postes y en algunas partes de las obras de fábrica escudos con cuatro barras y barretinas pintadas, y en virtud de ello ordena a esta Jefatura que dé las órdenes oportunas para que desaparezcan los mencionados distintivos, no consintiendo en lo sucesivo la diferenciación de los caminos y carreteras que conserva esa entidad de los que conserva directamente el Estado, y que por esa Jefatura se le dé cuenta de haberse cumplimentado dicha orden.

En virtud de lo expuesto, esta Jefatura haciendo uso de las atribuciones que le confiere la ley general de carreteras ordena a V. S. que dentro del improrrogable plazo de quince días haga desaparecer de una manera permanente toda marca o señal en las carreteras y caminos vecinales conservados por la Mancomunidad, de los enclavados en esta provincia, que les pueda diferenciar de los conservados directamente por el Estado, dándome cuenta del cumplimiento de dicha orden.

Dios guardea a V. S. muchos años.
—Gerona, 21 noviembre 1923. — El Ingeniero-Jefe, José Casamor.

Sr. Presidente de la Mancomunidad de Cataluña.»

La Llengua - Del Reial Decret de 21 de novembre de 1902 (fa 21 anys) del Comte de Romanones (Gaceta de Madrid).

«No puede el ministro que suscribe permanecer indiferente ante la gravedad y transcendencia de este asunto. No cabe desconocer la honda perturbación que puede producir en los espíritus todo aquello que se refiere al desuso del lenguaje, que es como la piel dentro de la cual viven y funcionan músculos y huesos, nervios y venas, corazón y pulmones, voluntad e inteligencia, todo el cuerpo y también toda al alma de un pueblo».

«Art. 2.º Los Maestros y Maestras de instrucción primaria que enseñen a sus discípulos la doctrina cristiana u otra cualquiera materia en un idioma o dialecto que no sea la lengua cas tellana, serán castigado por primera vez con amonestación por parte del Inspector provincial de primera enseñanza, quien dará cuenta del hecho al ministerio del ramo; y si reincidiesen, después de haber sufrido una amonestación, serán separados del ministerio oficial, perdiendo cuantos derechos les reconoce la ley».

El cas de Banyoles

Si no el sabien, ara els el diré.

Un pobre pagès... Un pobre pagès entrà a una botiga, va dî al botiguer: —Voldria uns elàstics, ben llampants, ben llampants.

El bon botiguer li ensenya uns elàstics, tot grocs i vermells, formant dues barres, ben llampants, ben llampants.

I digué el pagès: —aquests ja m'agraden: teniu, dotze rals; us pago de sobres: Són llampants, sí, llampants.

En sent l'endemà, s'en nava al defora; per sota del gec li surten dos trossos dels elàstics llampants.

Aquests dos trossets li surten de forma que sembla, talment, que fan quatre barres, sortint sota el gec.

Dos autoritats, que se'n adonaren.—Ep, mestre: us traieu això de seguida: subversiu, subversiu!—li diuen: l'aturen.

I el pobre pagès se'n va tornà a casa. Amb un cordillet, es lliga les calces.—Tanmateix, tanmateix, és massa, murmura: tanmateix, tanmateix, n'estan fent un feix.

(Això, estimats llegidors, és de bona tinta: això ha esdevingut suara a Banyoles, la terra dels alls).

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

A. LL.

GALERIA D'ESPANYOLS IL·LUSTRES

*Excelentísimo Señor Conde de Romanones,
fantástico en locuras y millones*

Es el més aixerit de la partida. Quan els altres hi van, ell ja en torna. Té un corte d'elegància i de paladí, tan exquisit, que us pren el cor. Es l'idol de la fortuna.

Es molt entremaliat, tan entremaliat, que tothom li diu per antonomàsia, l'entremaliat. Però nosaltres el tenim per un àngel, amb ales i tot; encara que tingui, potser, paralets al cap.

I és un maquiavèlic terrible. El seu maquiavelisme ha fet coses portentoses: ningú no en coneix cap, ningú no us en sabria dir cap d'aquestes coses portentoses, però les ha fetes. No debades li diuen maquiavèlic.

En canvi és molt coneguda i cèlebre aquella sentència seva, resumint la síntesi de la política, que diu: *—Aquí no ha pasado nada, todos somos unos.*—I fa l'ullet.

La qual sentència és d'una exactitud i d'un realisme innegable.

Després, té molts milions. Els milions d'En Romanones són una cosa novellesca, i en contenen aventures verament enlairades.

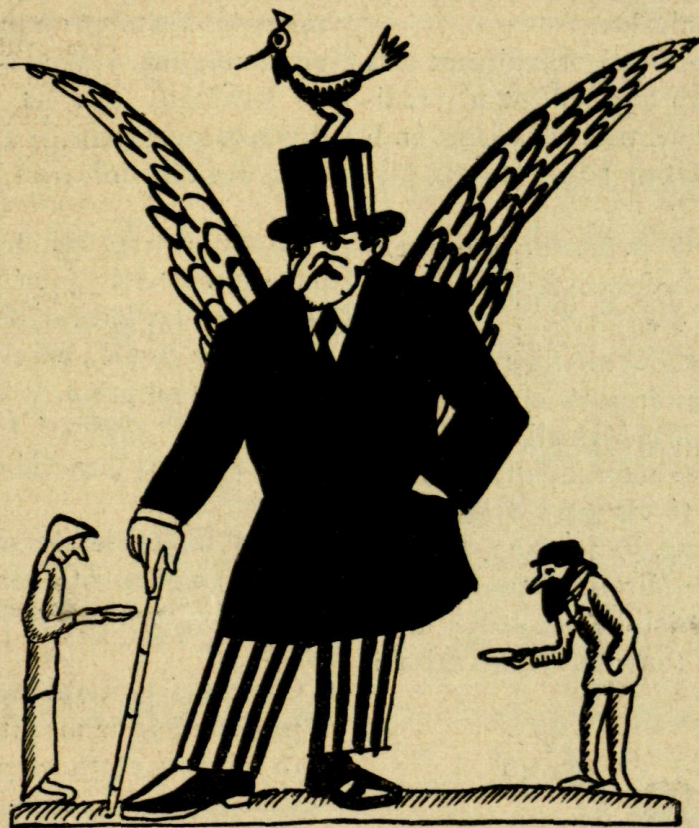
Però, encara més: asseguruen, persones ben

informades, que si no haguessin estat els milions d'En Romanones, els aliats haurien perdut la guerra, per manca de diners.

Us podeu riure dels cent cinquanta milions que fan córrer que En La Cierva ha rebut d'una deixa. Això és un maquiavelisme que s'ha empescat Romanones per desferse, d'una vegada, del seu enemic acèrrim. Aquests cent cinquanta milions no són tal deixa, són una petita engruna dels eraris insondables del Comte, que els ha fet passar a En La Cierva, pensant que així aquest senyor li deixarà el camp de la política lliure, estimant-se més conrear els tendres milions que no els arduos i magnos

problemas d'Espanya. No vol que el seu enemic el destorbi, ni d'aprop ni de lluny. El Comte de Romanones (sigui dit a cau d'orella i purament confidencial) té en elaboració grans projectes, per quan torni.

Catalunya té posades en ell les seves esperances. Es cert que cal que passi un temps; cal que el comte esdevingui més home fet, naturalment, perquè encara és molt jove...

Tot té la seva explicació

PEL molt que estimen Girona, lamentarem de veres que la bella ciutat donés un contingent de mortalitat més crescut que el d'altres llocs.

Diumenge passat, passejàvem amunt i avall, per la Devesa, i en fèrem raons, amb un gironí. Aquest ens digué:

—Sembla que sí que ens trobem en condicions no prou bones. Nosaltres, els gironins, com podeu suposar, som els primers a dolre'ns... Però feu-vos càrrec que, de fa molt temps, aquí, a Girona, va a parar-hi la púrria més púrria, i s'hi concentra el pitjor detritus. Ja és una explicació.

GIRONÍ.

Les meravelloses fàbriques de Sabadell

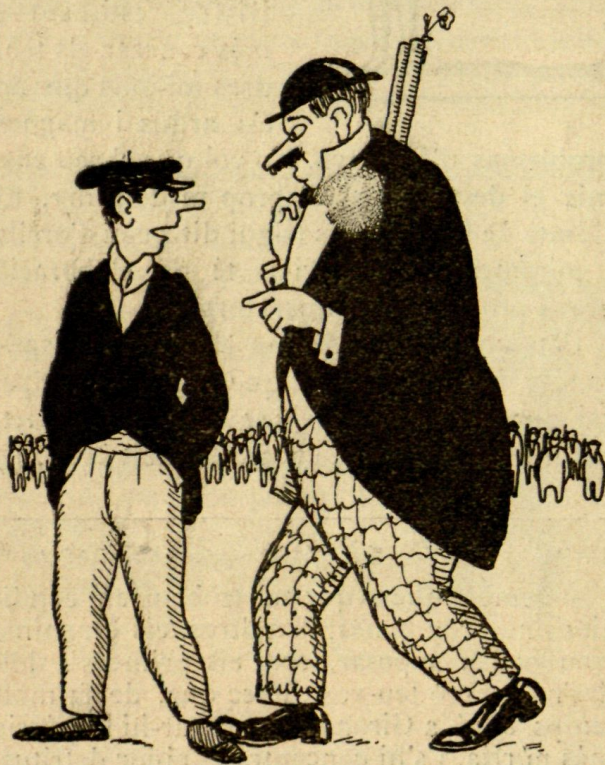
VISCA... la moralitat política de certs vius que papallonegen en el jardí dels pobles afanyosos d'encimbellar-se i... aprofitar-se. A Sabadell n'hi ha collita, d'aquests desaprensius, que han figurat en tots els partits, anant a l'encals de càrrecs, actes de regidor, i tinències d'alcalde.

Ara mateix un estol s'està organitzant sota la barra o batuta d'un que fent de n... radical (!) ha estudiat l'art del transformisme amb uns progressos que deixen admirats als que en són mestres.

¿Què dintre intenta *procurar* aquest ex-n... i ex-president de la Joventut N...?

Totes les grans urbs del món tenen quelcom d'admirable: Londres té el Picadilly; Stambul, la Santa Sofia; Marsella té la Canabière; Barcelona, el monument d'En Pittarra. Sabadell té... té els empedrats: una fàbrica de pols i de fang. Fang, fang, fang.

Hom ha pogut dir: —Mireu la cosa deliciosa que és com el municipi de Sabadell, dels «adoquins» en sap fer sanwicks, amb salsa i tot.

—Tanmateix t'has decidit a venir a veure el Barcelona-Europa? Bé, home.

Retalls

L'Empresa del Liceu, manifesta:

«Disposant l'Empresa d'aquest gran Teatre de 317 butaques, de les quals ha tramès al governador 174; a l'alcalde president, 19; a En Marian de Foronda, 29; destinades a localitats d'ofici, i per a col·locar als senyors propietaris de butaques que s'inutilitzen per al guarniment del Teatre per aquesta funció, 86; sumen 299 butaques, i resten a favor de l'Empresa 18 localitats, que ha venut a indicació de diverses autoritats i de la Junta de Govern de la Societat del Gran Teatre del Liceu».

El señor marqués de Foronda nos ruega hagamos constar que él no tiene intervención alguna en las localidades de preferencia para la función de gala en el Liceo y de las cuales dispone la empresa.

A Capitanía General ens ha estat donada la nota següent:

«Són moltes les persones que s'acosten a aquesta Capitanía General amb l'objecte d'adquirir localitats per a la funció de gala al Liceu.

Capitanía General no intervé per a res en el repartiment de localitats i tan sols compta amb seixanta entrades per a tot l'element militar d'aquesta guarnició, les quals han estat facilitades pel Govern civil».

Vinguen matemàtics; a veure si podeu treure l'entrellat de tantes de xifres.

R E S P O S T E S

E. F. G. de Barcelona; agraïm els seus oferiments i pot trametre el que li plagui; si ens va bé ho publicarem.

Dependents, de Barcelona: ens agrada la vostra sinceritat, i tenim en compte el que ens dieu. Entre tots ho farem tot.

B. M., de Badalona: no ens acaba de fer el pes.

J. R., de Mataró: ja veurem.

F. F., de Barcelona: ús veiem la cua; no ens, entabanareu pas.

N. O. M., de Barcelona: potser ho aprofitarem.

Farsant, de Girona: està fet un bon farsant!

Glu-glu, de Sabadell: res de mortificar.

Neus, de Barcelona: les vostres neus no són prou blanques. A l'aguait!

A. R., de Valls: va bastant bé. Biblioteca de Comunicació i Homotèctics General
Hi ha moltes respostes per fer, encara. Les anirem donant.

La correspondència administrativa és resposta amb el trametiment d'exemplars.

Simbio - Lactosa

(NOM REGISTRAT)

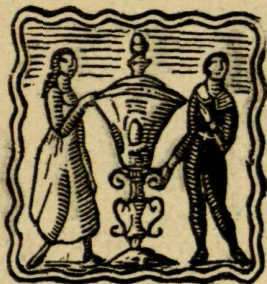
Ferments làctics vius
en comprimits.

Preparat
per

MANUEL BALLESPÍ SERRA

FARMACÈUTIC

BARCELONA

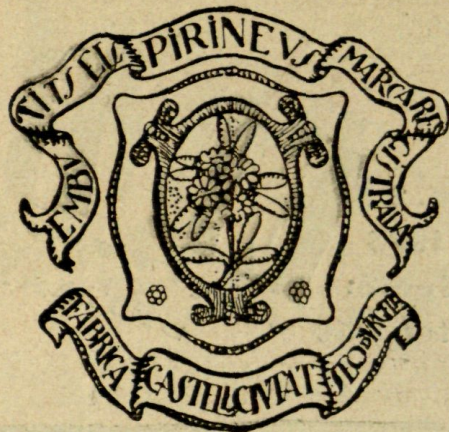

RAMON SUNYER

ORFEBRE

Corts Catalanes, 643

BARCELONA

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa

Comtesa Sobradí, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

Any I - Núm. 2

6 Desbre 1923

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

L'escarceller:

—Allà fora, hi ha una comissió d'amics que el volen veure.

—Encara més? Digueu-los que no hi sóc.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General